

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Imma Merino

Audiovisual

Temps enrere apareixien, desapareixien i reapareixien, fins a esfumar-se, projectes de llei amb el propòsit d'implantar amb determinació el doblatge cinematogràfic al català. Les grans distribuïdores (i fins potser algunes de petites) s'hi resistien, com també molts exhibidors del país. Es revoltaven contra una suposada imposició (com si no ho fos que el doblatge sigui en castellà en un territori amb una altra llengua com a pròpia) amb la idea que no calia ("tothom entén el castellà") i amb la por de perdre espectadors (per què?) i haver-hi de posar diners, tot i que la Generalitat estigués disposada a finançar part del doblatge. Jo, sincerament, creia que s'havia d'apostar més pel subtítol en català, però entenc aquells que argumentaven que es mantindria una desigualtat amb el castellà si aquest perseverava en el doblatge: una discussió vana. També era de les que pensaven que calia donar més suport a la producció pròpia i, si podia ser, en català. Passats els anys, pràcticament no hi ha doblatge ni subtítol al català. D'altra banda, la producció audiovisual pròpia (i no diguem en català) sembla en vies d'extinció. Això mentre que ara tallen el bacallà les plataformes digitals, sense cap sensibilitat pel català. A més, com si les reivindicacions polítiques dels últims anys no haguessin servit més que per castigar-nos com a vençuts, el govern espanyol té un projecte de llei pel qual les plataformes hauran de finançar TVE (però cap mitjà audiovisual públic autònom) i el Consell Audiovisual Català quasi no tindrà competències. Això entre altres coses que contribuiran a fer que, potser sí, es compleixi la llargament anunciada mort del català.

EDITORIAL

Nova etapa al Consell per la República

Aquest cap de setmana se celebren les primeres eleccions del Consell per la República, una cita telemàtica que permetrà escollir el primer Parlament i el primer govern d'aquest òrgan impulsat per l'independentisme, amb seu a Bèlgica. Les votacions coincideixen amb el tercer aniversari d'aquell 30 d'octubre del 2018, quan el Consell va engegar motors amb un acte solemne celebrat al Palau de la Generalitat. Naixia, convé recordar-ho, fruit d'un acord de govern entre Junts i ERC. Els dos grans partits compartien la conveniència de consensuar un full de ruta per implantar el resultat de l'1-O. Convergien també en la necessitat de treballar plegats des d'un espai que esca-

pés a les urpes de la justícia espanyola. Durant aquests tres anys, el camí enfilat a Europa per l'independentisme, amb el paper clau dels exiliats, ha permès apilar victòries judicials i acumular comprensió externa amb la causa independentista. Durant aquest mateix temps, les batalles entre Junts i ERC, també al voltant del Consell, han continuat ocupant titulars i erosionant confiança.

L'assemblea de representants del Consell, així com el nou govern, afronten a partir d'ara dos anys frenètics. Més enllà del programa que es comprometran a desplegar, el gran repte de les persones que pilotaran aquest òrgan serà fer del

Consell un espai que deixi enrere les batalles partidistes i que representi l'independentisme en totes les seves formes. La decisió de cedir pes a la ciutadania –amb noms destacats que provenen de l'activisme social–, en detriment dels càrrecs electes, hauria de contribuir a empènyer els grans partits cap a l'acord. La xifra de 100.700 inscrits que ja ha assolit el Consell no és gens menyspreable i és, molt probablement, un senyal que cada cop més gent cerca espais on tingui vot i veu, més enllà de les estructures clàssiques dels partits. Ara és l'hora de demostrar, des de totes les parts, que ERC i Junts no es van equivocar amb la seva aposta inicial.

La foto

El G-20, a Roma. La cimera dels caps de govern del G-20 a Roma no genera grans rebudes sinó amenaces, i la policia italiana ha desplegat un fort dispositiu de vigilància dels carrers ■ EFE

La frase del dia

Teresa Ribera

MINISTRA DE TRANSICIÓ ECOLÒGICA DEL GOVERN ESPANYOL

“El risc d'apagada és un tema que podem descartar del nostre horitzó de preocupacions amb total rotunditat”

Keep calm

S'han fet eleccions al Consell de la Guàrdia Civil (una mena de representació parasindical d'aquest cos militar) i, com era d'esperar, Jucil les ha guanyat de llarg. Aquesta entitat forma part del conglomerat Jusapol, una associació pròxima a Vox que ha protagonitzat diverses manifestacions provocatives a Barcelona. Al capdavant, són l'"a por ellos" i el "que nos dejen actuar", els *piolins* que van agredir centenars de ciutadans i famílies d'aquest país que només volien votar. Bé, doncs aquesta gent són la majoria, repeteixo, la majoria contrastada a les urnes de les forces de

Vox, el sindicat de l'Estat

Salvador Cot

seguretat de l'Estat. Això, sense tenir en compte que, ideològicament, la resta d'associacions i sindicats signifiquen més o menys el mateix.

Passa igual amb les associacions de jutges, un altre col·lectiu que, per llei, no pot sindicar-se, però que s'expressa a través de diverses sigles, la més important de les quals, l'Associació Professional de la Magistratura (APM), és de caràcter ultraconservador, amb una representativitat que triplica Jutges per la Democràcia, l'entitat que aplega els suposats jutges progressistes. No cal dir que l'alt funcionariat de l'Estat també s'enquadra ideològica-

ment en aquests paràmetres. Això, sense parlar dels militars. Ni de la Casa Reial.

En definitiva, a diferència de l'extrema dreta europea, que malviu políticament en la perifèria de les institucions, Vox i el seu espectre ideològic ocupen el cor de l'Estat. Són l'Estat. I disposen de tots els mecanismes per actuar segons els seus criteris, al marge de quin sigui el govern que hagi sorgit de la conjuntura parlamentària. Són la maquinària que ha funcionat, ininterrompudament, des de 1939. No dialoguen. Poden perdre una, dues o totes les colònies, però no pactaran mai res.